

Prædikenvejledning 2018

4. søndag efter hellig trekonger

Af Generalsekretær i Samvirkende Menighedsplejer Mette Møbjerg Madsen

Diakonien's dag

Opmærksomhed på hvad?

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Jesus gik om bord i en båd, og hans disciple fulgte ham. Da blev der et voldsomt uvejr på søen, så båden skjultes af bølgerne. Men han sov. Og de kom hen og vækkede ham og sagde: »Herre, frels os! Vi går under!« Men han sagde til dem: »Hvorfor er I bange, I lidettroende?« Da rejste han sig og truede ad storm og sø, og det blev helt blikstille. Men folk undrede sig og sagde: »Hvem er han, siden både storm og sø adlyder ham?« Matthæusevangeliet 8,23-27

Angst: Disciplene sidder i båden med Jesus. De er trygge og har tillid til at bådene nok skal bringe dem sikkert frem. Men lige pludselig opstår der en storm, og de bliver bange. Jesus spørg dem, hvorfor de er bange, og det kan virke som et mærkeligt spørgsmål. Hvem er ikke bange, når man er på havet og bliver ramt af en storm. På den anden side kan man sige, hvorfor var de ikke bange, da de steg ned i båden? Hvorfor har de mistet den tillid, som de havde, da de steg ned i båden? Det er ikke fordi båden har ændret kvalitet, men fordi situationen omkring båden har ændret sig. Tilliden til båden er forholdsvis nem, når der ikke er nogen problemer. Ligesom troen er uproblematisk, hvis man er velsignet med gode gaver i livet. Sidste år lavede man en måling af, hvor mange i Danmark, der var troende. I Danmark er der 48%, der karakteriserer sig som ikke troende. Samtidig har andre undersøgelser vist, at man bliver mere troende, når man står i en krisesituation. Cykelrytteren Brian Holm fortalte i Kristeligt Dagblad, at da hans kæreste var meget syg gav han et løfte til Gud. Han gik i Hospitalets kapel og lovede Gud, at han fremover ville gå i kirke hver søndag, hvis hans kæreste blev rask. Hans kæreste blev rask, og Brian holdte sit løfte og gik i kirke hver søndag. I starten synes han, at det var kedeligt, men efterhånden kom han til at holde af det, og gør det stadig. For disciplene er det omvendt. De har tillid til Jesus, når vandet er stille. De tror på Jesus, når der ikke er nogen krise der truer. Når krisen kradser mister de tilliden, og beder Jesus om at handle. Troen sættes på prøve, og i disciplenes tilfælde kalder de på tegn. Man kan spørge, hvad er det disciplene har fokus på? Den åndelige tryghed eller den fysiske risiko? Når hverdagen fylder, bliver livet og troen taget for givet, og når hverdagen brydes af en krise sættes troen på prøve, som det sker for disciplene.

Bølgerne: Disciplene bliver bange for bølgerne, når stormen raser. De ser ikke andet end deres egen undergang og bølgernes brusen. Angsten fylder deres synsfelt. Da jeg underviste konfirmander lavede jeg ofte et eksperiment med dem. Vi så en kort video, og jeg bad de forskellige konfirmander om at have fokus på forskellige elementer i filmen. Såsom menneskenes tøj eller deres udsagn i filmen. Konfirmanderne var altid gode til at fortælle om lige præcis det, som de skulle have fokus på, men de havde ikke fået fat i helheden eller de andre elementer i filmen. De så det, som de var blevet bedt om at se. Disciplene ser ikke vandet som farligt, da de træder ned i båden. Vandet er stille, og de ser ikke risikoen. Derimod kan de ikke se andet end risikoen, når stormen raser. Vi kender alle dem, der ser glasset halvt fyldt og dem, der ser samme glas halvt tomt, bølgerne, men kender vi dem, der slet ikke ser glasset

men ser noget helt andet? Det samme kan ske, når man færdes i kirkeligt regi. Når jeg kommer rundt i kirken og høre om at alt det diakonale arbejde tænker jeg ofte, at der foregår rigtig meget diakoni. Men når man taler med folk, der ikke kommer i kirke, kan de ikke få øje på det diakonalarbejde i kirken. De kan kun se alle de mennesker, der har ondt i livet på den ene eller anden måde, som ikke får hjælp. Hvad fokuserer vi på i vores liv, er det alt det vi kan gøre, eller alt det vi ikke kan nå?

Tillid: Jesus siger til disciplene, at de er lide troende – at de ikke tror nok. Tro betyder tillid, og når man har tillid til Gud, så er man ikke bange, eller er man? I rigtig mange kommuner har man udvalgt nogle værdier, som skal betegne, hvordan man samarbejder med borgerne. En af de værdier, der går igen rigtig mange steder, er tillid. Tillid som en bærende værdi for samarbejdet. Samtidig oplever rigtig mange medarbejder, at der er fokus på kontrol. Hvordan skal det forstås? Kan tilliden gradbøjes? Min søn havde en gang en ven, der kom fast i huset, og som jeg havde fuld tillid til. På et tidspunkt blev jeg opmærksom på, at der forsvandt penge fra krukken af småpenge i køkkenet. I starten slog jeg det hen med tanken om, at jeg nok havde glemt, at jeg havde brugt dem. Men da det fortsatte spurgte jeg ham, og han fortalte mig, at det var ham. Tilliden blev brudt, og den blev aldrig helt den samme. Troens tillid er den betingelsesløse tillid, som nogen måske ville kalde naiv. Den tillid, hvor man ikke sætter spørgsmålstejn ved, om det holder i retten eller om den er fornuftig. Tilliden er der bare. I dagens epistel tekst udtrykker troen således Du skal elske din næste som dig selv.« Kærligheden gør ikke næsten noget ondt. Kærligheden er altså lovens fylde». Kærligheden er tillidens følgesvend. Dem, som vi elsker, har vi også tillid til. Det er tilliden, der gør, at kærligheden bliver en tryk havn, hvor vi finder trøst og omsorg. Ligesom det er kærligheden, der giver troen sit praktiske udtryk i hverdagen. Som Haldor Hald skrev i 1959: "En kirke, der er rig på ord men fattig på symboler, er ilde stillet, når den skal meddele sin rigdom til de små". Kærligheden gør tilliden levende. Ligesom Jesu omsorg for disciplene på søen. Jesus har fokus på os, som sine børn, men hvilken opmærksomhed har vi på troen i vores liv? Hvad har vi fokus på i vores liv, når hverdagen fylder og vandet i søen er stille?